

Tout Va Hyper Bien

COLLECTIF MALUNÉS

Vrijwilligerswerk à
volonté

Tom Permentier

Gezien op 28 juni 2025

OC Marke, tijdens Soiree PERPLX

Het internationale Collectif Malunés bestaat uit 510 leden, waaronder zeven circusartiesten en drie muzikanten. De rest van het gezelschap is het publiek, dat op inventieve wijze wordt ingeschakeld om het circus mee tot een goed einde te brengen. Zo wordt het grootse cabaret dat 'Tout Va Hyper Bien' is nog groter, en zowel in positieve zin als wat meer bedenkelijk kan je stellen: dit is veel en vol.

02 JULI 2025

Doe eens een terrasje in het circus. De piste van de indrukwekkende tent van Collectif Malunés staat vol tafels en stoelen. Daarnaast een drankstand en een klein podium met alvast een drumstel, in afwachting van toetsen, bas, zang en een occasionele saxofoon. Wie centraal plaatsneemt, mag zich voorbereiden op verregaande deelname aan het spektakel dat volgt. De rest kan op veilige afstand de voorstelling beleven vanuit de tribune.

Luchtacrobate Juliette Correa geeft handen aan verschillende kijkers, die zo haar vluchtroute boven het speelveld bepalen.

In de drukte van de cafésfeer die de setting oproept zou je haast niet merken dat een trapeze boven de tafels bengelt. Wanneer die trapeze blijft haken onder de armen van een van de tafelgasten, is de voorstelling begonnen voor je er erg in hebt. De armen zijn immers die van luchtacrobate Juliette Correa, die haar nummer boven de hoofden van de toeschouwers opvoert en niet nalaat om interactie met hen op te zoeken. Ze geeft handen aan verschillende kijkers, die zo haar vluchtroute boven het speelveld bepalen. Even later tolt ze als een kermiskwast boven hun hoofden. Haar vrolijk Frans getater, ondertussen zowat een handelsmerk van Les Malunés (die zich verder ook van het Engels en Nederlands bedienen), wisselt af met bezwerende tonen van de begeleidende

band.

Het is een veelbelovend begin van een helaas wat chaotisch openingskwartier, waarin pianist Nickolas Van Corven, dan nog gezellig tussen de tafeltjes, in hoog tempo een tekst declameert met de woorden '*tout va hyper bien*' als Leitmotiv. Een van de slotzinnen laat zich ongeveer vertalen als 'Mag je nog tevreden zijn in slechte tijden?' Het is een vraag die tijdens de voorstelling ondersneeuwt onder een reeks circusnummers, net als de pancarte die al zichtbaar is voor de voorstelling begint, waarop '*c'est ce qui reste quand y'a plus rien*' te lezen staat. Aan het einde van de voorstelling komt het bord terug, bijna terloops, maar de gevleugelde gedachte die erop genoteerd staat lijkt niets meer te zeggen dan in het begin.

De toon wordt gezet eens de broers Vincent en Simon Bruyninckx aan hun nummer beginnen. Ze hebben de bijtbeugels van hun vorige productie 'BITBYBIT' van stal gehaald en tonen wederom hoe acrobatie en poëzie hand in hand kunnen gaan. Het terrasjespubliek moet vol aan de bak als ze van de tafels een catwalk maken, zodat de artiesten, gekluisterd aan elkaars lippen, de scène kunnen oversteken. Ze kussen elkaar net niet. Met de première van 'Tout Va Hyper Bien' op dezelfde dag als de historische Pride Parade in Boedapest, krijgt dit nummer een extra lading. Kort hierop volgt een intiem acrobatieduo die eveneens queer aanvoelt. Luke Horley is dan weer een drag queen zonder pruik in zijn energieke act vol glitter. Later in de voorstelling deemstert het queergegeven zo goed als weg met onder meer een klassiek goochelnummer. Word ik misleid, of verdwalen Les Malunés in 'Tout Va Hyper Bien' in een kluwen van mogelijke thematieken?

Het gezelschap is doordrongen van de idealistische overtuiging van verbinding en verbroedering.

Ondertussen kent de publieksparticipatie geen grenzen. Ik verklap liever niets om de verrassing te behouden, maar met creatieve opdrachten bewijzen Les Malunés dat verregaande publieksdeelname helemaal in hun DNA zit. Wie hun vorige voorstelling 'We agree to disagree' heeft gezien, zal dat kunnen beamen. De selecte groep toeschouwers die plaatsneemt in de piste en voor wie de hoofdbrok van het vrijwilligerswerk is weggelegd, beleeft de voorstelling trouwens veel intensiever dan wie zich installeert op de tribune, waaronder ikzelf. Een wellicht onbedoeld neveneffect van de actieve publieksbijdrages is het geroezemoes op momenten dat de voorstelling even tot adem moet komen. Voor mij als zijlijnkijker voelt dit soms storend.

De artiesten van Collectif Malunés zijn een en al gulheid. Ze geven heel veel, misschien te veel tot de party van de overdadige finale toe. Maar het gezelschap is ook doordrongen van de idealistische overtuiging van verbinding en verbroedering. Die komt zowel in de intieme nummers als in de collectieve kracht van de publiekshulp tot uiting, en levert soms een bizar contrast op. Zo is er van verstilling weinig sprake wanneer het centrale publiek met tafels sjouwt, hoe precair het samenspel van de broers Bruyninckx op dat moment ook is. Je zou denken dat die twee gegevens vloeken met elkaar, maar de donkere en bedwelmende ritmes van de band, die de hele voorstelling naar een hoger niveau tilt, heft de grootste frictie op.

Het voordeel van een volle show als 'Tout Va Hyper Bien' is dat er voor elke toeschouwer wel wat spek voor de bek is. Het nadeel is dat die momenten zijn

ingebed in een wat rommelig verloop met een troebel narratief. Voor wie zin heeft in een feestje kan de pret niet op, maar als passieve toeschouwer moet je wel tegen het rumoer en de ruis van de voorstelling bestand zijn.